

Biblioteka
SAVREMENA SRPSKA KNJIŽEVNOST

Urednik
Petar V. Arbutina

Slika na koricama:
Vladimir Dunjić, *Crna kutija*

Copyright © Svetislav Basara, 2024
Copyright © ovog izdanja *Dereta*, 2024

Svetislav Basara

MINORITY REPORT

• p o d c a s t •

Beograd
2024
DERETA

SLOW BURN

Priroda dolazi do jedne granice
koja se sastoji u tome da nikada
ne dolazi do same sebe.

(Heidegger)

CONTRAMINORITY REPORT

Monicu La Roy La Dury ću sresti 5. VIII 2023, na Novom groblju u Beogradu, ali do tada ima još vremena. Proteći će još mnogo govana Dunavom pored sela B. u S-skoj guberniji, u kome sam godine 2021. – nakon što sam prethodni kućerak u Sremu (u ličnom vlasništvu) budzašto prodao i propio pare – iznajmio derutnu kuću površine 74 metra kvadratna, u Ulici – ni manje ni više nego – cara Dušana.

Stalno nešto *nakon*.

Nakon što je moj poslednji roman, *Rekapitulacija* – u kojem sam izneo pojedinačne optužnice protiv osumnjičenih u zaveri za ubistvo Zorana Đinđića – uprkos opstrukcijama novog menadžmenta JP *Službeni glasnik* izašao iz takozvane štampe, nakon što se Više javno tužilaštvo, uprkos obilju podastrih dokaza, nije oglasilo, niti je bilo (makar negativnih) reakcija javnosti, postade mi jasno da su svi punoletni građani Srbije – *dead or alive*, što rekle *western* poternice – pasivni saučesnici u udruženom zločinačkom poduhvatu za ubistvo Zorana Đinđića, i povukoh se u dobrovoljni egzil u selo B. (u S-skoj

guberniji), da ližem rane i da poradim na konceptu neke radikalnije poetike.

Budući da se to pokazalo nemogućim – svaki sledeći korak u radikalizaciji poetike morao bi biti ili ničean-sko ukucavanje rečenica čekićem u glave, ili kafkijanski postupak urezivanja proze nožem u kožu, ili (najefikasnije) političko ubistvo – za šta nisam imao muda (a ni logistiku) – odlučih da zauvek (ili bar dok Kosovo ponovo ne bude naše) prestanem da pišem, da dignem ruke od istražnih radnji, što bih zacementirao i učinio, samo da pritešnjen (sve osnovanijim) strahom od skapavanja od gladi pod mostom – kojim me je Andrić davnih godina zarazio džimrijskim romanom *Gospođica* – brzopleto ne potpisah ugovor sa IP *Dereta* (i uzeh avans) za nezapočeti roman, radno naslovljen *Opustošenje*, potom *Podcast* – i u konačnoj verziji *Minority Report** – što me sve skupa dovede u neugodnu situaciju da u povratu odrobijam još jedno književno delo i da iako mi se više ništa nije čestito ni čitalo, kamoli pisalo, do kraja izdržim kaznu doživotnog pisanja.

* *Webster Dictionary* daje sledeću definiciju pojma *Minority Report*: *A separate report presented by members of a committee or other group who disagree with the majority.* U ovom slučaju, to je pre *Contraminority Report*, istražna tehnika suprotna, istovetno fantastična, onoj iz filma *Minority Report*, u kojem specijalna jedinica na osnovu dojava tzv. *precogsa*, munjevitim intervencijama (futurističkim policijskim akcijama „Sablja“) u poslednji čas sprečava zločine. U *Contraminority Reportu* ja nastupam kao *post-truth* John Anderton (Tom Cruise), koji, u saradnji s *postcog-sima*, baba Kuranama i vidovitim Zorkama, predskazuje zločine iz prošlosti.

Godinama sam se, ako ne i decenijama, nosio mišlju da zauvek (ili bar dok Kosovo ponovo ne bude naše) prestanem da pišem, da jednom zasvagda prekratim muke s rečima, i godinama se, ako ne i decenijama, vraćao pisanju ko pas na bljuvotinu. Godinama mi se gadio i jezik – ne samo srpski, ne bi pomoglo da vladam nekim drugim, bez padeža koji mi idu na kurac, nekim milozvučnijim jezikom, s mnogo više glagolskih vremena i oblika koji mi nedostaju – i godinama sam srljao iz pisanja u pisanje, iz jednog spisateljskog dužničkog ropstva u drugo spisateljsko dužničko ropstvo.

Kao da me je čekalo malo muka s nepisanjem romana *Podcast* – kome sam u afektu promenio naslov u *Opustošenje*, *Podcast* zadržao kao podnaslov, da bih se u poslednji čas pred zaključenje broja odlučio za naslov *Minority Report* – u sledećem afektu potpisah i ugovor o delu – takođe unapred uzeh honorar i maltene ga unapred spičkah – sa Popovićevim Institutom za javnu politiku, za ropski rad na priređivanju (i pisanju predgovora) za *Con-traminority Report*, kako sam radno nazvao forenzičku analizu transkripata s montiranih procesa koje su protiv Đinđićevog druga i saradnika Popovića – u nameri da ga uklone kao neprijatnog svedoka – vodili dvanaestomartovski pučisti, pod visokim pokroviteljstvom BIA, VOA, VBA, FSB, uz logističku podršku Abu Nidala, militantnog krila SPC, jogurt-i-balvan revolucionara, bosanskog lobi-ja, Udruženja književnika Srbije, SANU, VMA, posmrtno rehabilitovanih srpskih sudaja Ikonije, Nerandže i Stanike, Boko Harama, dedinjske Al Kaide, Baba Jage, Vidovdana i časnog krsta, dorćolskog Hamasa, banjičkog Tonton

Macoutea, čukaričkog Harakata al-Shabaab al-Mujahideena, posredstvom niza *proxyja* – *in order of appearance* – Karadžićevog, Xoela Hakizimane*, samohodnog novinara Željka Cvijanovića, Reichskanzlerovog (Koštuničinog, u daljem tekstu Tonton Macouteovog) doktora Goebbelsa – Tijanića, poslovođe nadzemne septičke jame u Takovskoj 10, RTS-a, zatim urednika zločinačkih *Večernjih novosti* i srbijanskog izdanja *Комсомольской правды*, *Pečata* (zvijeri) Vučelića, a.k.a. Vučele, generala Ace Tomića, potpukovnika Rafailovića, zastavnika Trumbića i drugih, po potrebi stvarnih, po potrebi fiktivnih kaskadera iz političkog, kulturnog i javnog života, u operativnoj izvedbi korumpiranih budžaklijskih advokata, listom pičkopaćenika, i njihovih kolaboranata sudija, sopstvenih vanbračnih sinova začetih u smješanjima sa staničnim kuravama i ucenjenih fotografijama pedofilskog seksa, i – na kraju – golorukih novinara/ki za jednokratnu upotrebu, izbeglica iz Bosne, a i šire, koji su stanovali po redakcijskim ostavama za metle – kirija 50 DEM – a hranili se otpacima uredničkih doručaka po (subvencionisanoj) ceni od 50 RSD po otpatku i za honorar od 20-30 DEM po tekstu

* Xoel Hakizimana, urednik Hutu novina *Kangura* (u prevodu: *Večernje novosti*) – koje u poređenju s beogradskim *Večernjim novostima* liče na *New York Times* – koji je zbog zločina protiv čovečnosti pred međunarodnim sudom pravde u Hagu osuđen na 25 godina robi je. Da su bili crnci – a malo je falilo da budu – Cvijanović i Vučelić bili bi osuđeni na po 35. Ali su, budući da su (genetskom greškom) belci, prošli nekažnjeno. Vučelić je, štaviše, odlikovan Ordenom Svetog Save I stepena, koji mu je uručio eksplicitno pravoslavni episkop bački, takozvani Irinej.

pisali najogavnije bljuvotine o Đinđiću i Popoviću, podmetali im ubistvo određenog Gavrilovića, koga su pučisti – u dogovoru sa ubijenim – likvidirali iz sačekuše da bi ubistvo pripisali Đinđiću (i Popoviću), optuživali ih za skotološtvo, prenosili izjave za štampu (i fotografije) mnogostradalnih koza i krava koje su Đinđić i Popović (navodno) seksualno zlostavljali, dovodili svedoke koji su im (tobože) držali sveću, povezivali Đinđića i Popovića s Pablom Escobarom, papom Pijem XII, Opusom Dei, Charlesom Mansonom, Antom Pavelićem, narkomafijom i sex trafikantima, nabrajali višestruke izdaje Kosova koje su Popović i Đinđić počinili za račun stranih tajnih službi. I tako dalje i tako dalje.

Nepotpuna verzija forenzičkog izveštaja biće dostupna u eksteritorijalnom odeljku *Recycle Bin*, na kraju romana, ukoliko tehnički bude moguće, što ne garantujem.

Sad imam preča posla, koja, obrni-okreni, neću stići da završim.

Bar ću pokušati.

Kad sam godine 2020. u invazivnom romanu *Kontraendorfin* – istovremeno nagrađenom i kažnjenom NIN-ovom nagradom – između ostalih nalaza o patološkim procesima u srpskom društvu priložio i rezultate istraživanja Stojkovićevog starog druga, velikog prijatelja Srba, francuskog Archibalda Ricea, G. Canguilhema, o endokrinoj prirodi ovdašnje krvoločnosti, o tome da mi nismo zli nego bolesni, da nama ne trebaju Evropska unija i humanitarna pomoć nego *Euromedik* i kolektivna hormonska terapija, stručna javnost – i profesori medicine okupljeni u SANU – ćutali su kao zaliveni, uprkos tome što je na

osnovu priloženih biohemijskih analiza i kopija magnetnih rezonanci čak i medicinskim tehničarima bilo jasno da se kolektivni kancer mozga bliži terminalnoj fazi.

Tek kada je *Kontraendorfin* – pretpostavljam, pukim slučajem, (verovatnije) iz zle namere – dobio NIN-ovu nagradu, reagovale su zločinačke *Večernje novosti*. Moj insajder iz *Novosti* – koji me za nadnicu od 50 evra mesečno (polovina njegove mesečne plate) obaveštava o vatičanskim zaverama koje se u redakciji *Novosti* kuju protiv mene – dojavio mi je u šifrovanoj poruci da je urednik kulturne rubrike bio naumio da objavi fotomontažu na kojoj, zajedno sa Hashimom Tačijem, koljem srpsku decu na crnoj misi u Zvečanu, ali da ga je Vučela, koji je zadržao izvesno osećanje za meru, u poslednji čas sprečio u tome.

Umesto toga, krenula je serija naručenih tekstova koji su me optuživali za sknavljenje dupeta Desanke Maksimović. Akciji se potom pridružio *usual suspect*: UKS. Potom i Emir (Nemanja, itd.) Kusturica, koji je u crnoj kulturnoj rubrici *Novosti* objavio paškvilu „Kondure, reset i pantalone od vražje kože“, koju sam triput zaredom pročitao, ali ništa nisam razumeo, zato je prilažem u fusnoti, za dekodiranje dalekom nekom pokoljenju* (grohotan smeh poluidljivih seljaka iz sremske preispodnje, iz *off-a*).

* Gledajući lice ovogodišnjeg dobitnika NIN-ove nagrade, učinilo mi se da imam rješenje za veliki reset obučarske industrije...

Nedavno je gospodin Klaus Švab, predsjednik Izvršnog odbora Svjetskog ekonomskog foruma u Davosu, najavio „veliki reset“ umjesto „velike depresije“, pa reko; 'ajde da i ja dam doprinos tom „velikom resetu“, promjeni koja bi trebalo da spase čovječanstvo od prevelikih lomova.

Sutradan se u *Novostima* – nije se još štamparska boja čestito ni osušila na Kusturici – u ime Desankinog dupeta

Gledajući lice ovogodišnjeg dobitnika NIN-ove nagrade, učinilo mi se da imam rješenje za veliki reset obućarske industrije. Umjesto lica, stvorila se slika jednog para kondura, koje bi, uzimajući iskustvo ispoštene kože na licu laureata, sve što je ona izdržala, moglo da dovede do takozvanog cipela reseta.

Da se razumijemo, tu ne bi bilo nikakvog dranja kože. Proizvodnju treba držati podalje od zaštitara ljudskih prava. Pažljivim uzorkovanjem sastava kože sa površina lica NIN-ovog laureata i skidanjem sitnih smplova njegove kože, stvar ne bi bila vidljiva od ozbiljno narušene konfiguracije face, moglo bi da se stigne do fascinantnih rezultata za masovnu proizvodnju 97 posto bezbjedne obuće.

Odavno proizvođači cipela tragaju za idealnom obućom. Od nepročihtivih, preko toplih, osjetljivih na bakterije, cipela koje ne odolijevaju kiši i snijegu, do kosmičkih bakandži gdje se obučari poigravaju sa izolacijama i upotrebom vazduha kao dvoslojnog izolatora.

Cipela skinuta sa lica laureata mogla bi da postane efikasna zaštita čovjeka od prehlade, i to ne samo običnih šetača, od djece do penzionera, nego i za čuvanje zdravlja radnika profesionalaca koji gaze po svim površinama, uključujući kanalizacione sisteme, vatrogasne potrebe, civilnu zaštitu, onda, uz pomoć visokorazvijenih industrija, i do putovanja na udaljene planete u bezbjednoj obući. I što je još važnije, u tom poduhvatu bi mogao da se izbjegne tradicionalni pristup đonovima. Otpada upotreba gume i plastike. Bili bi to organski đonovi, sastavljeni presovanjem višekomponentnih bakterija koje uspješno borave, još od prošlog vijeka, na licu laureata NIN-ove nagrade.

Sve su proizvodnje po nečemu slične. Kao i kod proizvodnje vakcina, gdje nema cjevica bez virusa, tako ni cipela ne može bez kože koja u svojim naborima čuva istorijske bakterije, a morfologija otkriva istorijat skriven u nebrojenom istezanju i natezanju epidermalnog sadržaja, a upravo to garantuje dugovječnost kondura, i što je najvažnije – konačno proizvodnju uistinu organskih cipela. Ta koža ispečena je na trudovima kože istezane na licu, dok su u predjelu torza izvođeni treninzi za meki prelazak sa obožavanja Ratka Mladića na pristanak da je Zapad u pravu i kada nije.

Kod laureata je upadljivo očigledno koliko ljudsko lice može da prihvati raznolikih otrova koji plutaju površinom planete u kojoj je sve manje kiseonika i kako na strukturi te kože leži neiscrpna armija obnovljive materije mikroba. A ispod nje, u dubini lobanje, odaje iz kojih duva promaja koja,

i mnogobrojne ožalošćene porodice oglasila – i goloruka stala na branik Maksimovićkinog dupeta – dr prof. Radonić (Maja, r. 1894), koja je sve što je Kusturica bio naumio a nije umeo da kaže supsumirala i prevela s otomanskog na kolokvijalni srpski.

Opet ništa nisam razumeo.

Za uloženi trud i zasluge za narod, Radonička je posle nekoliko dana većinom glasova izabrana na položaj v. d. madam Andrićevog zadužbinskog kupleraja.

Vest da je *Kontraendorfin* dobio NIN-ovu nagradu za 2020. godinu – objavljena oko podneva dvadeset zarez nekog januara 2021. – izazvala je sedmodnevni anafilaktički šok u redovima klerofašističkih, ljotićeviskih postrojbi,

između miliona rupičastih otvora, traži izlaz. Misao često ne stigne fiziološkim putem, već upravo kroz te rupice nalazi put do obožavalaca.

U kapitalizmu nikad ne reci: „Dosta je bilo“. Zašto bismo se zadržali samo na cipelama ako gospodin Švab traži veliki reset? On kaže da nećemo više jesti toliko mesa, da bi proteinske sadržaje trebalo zameniti gusjenicama i pečenim skakavcima. Ako bi posao krenuo, ah ta nezajažljivost, možda ne bi bilo loše sa obučarske industrije preći na industriju odjeće. Tu bi tržište bilo malo tvrđe, jer nije isto cipela što i pantalone. Meni je, naime, pala na pamet – opet inspirisana licem laureata – slika pantalona od vražije kože. Bio bi to veliki kambek te vrste odjeće, a koža – ista ona upotrebljena za „reset kondure“. Doduše, tu mogu da se jave i moralni problemi.

Jeste da su američki obavještajni eksperti, još davno, ustanovili kako je laureat moralno insuficijentan i pogodan za saradnju, ali meni ne bi bilo ugodno ako bih, u skladu sa resetom u koji vjerujem, obukao pantalone i svuda u predjelu debelog mesa osjetio lice laureata. Bez obzira na volju da se postupi po idejama gospodina Švaba, to bi bilo skardano. Nijedno sjedenje mi ne bi bilo ugodno, a najgore bi bilo kada bi se gasovi sve skupa pretvorili u vatromet piščeve slobode po kojoj je poznat u Srbiji i šire u regionu.

zadušnih baba i sekapersi iz Kola srpskih sestara i Svetosavske omladine, pravne naslednice Saveza socijalističke omladine Srbije.

Otprilike 62,4% populacije Srbije palo je u amok.

Usledila je potom bujica kontrakontraendorfskih odjeka i reagovanja, protestnih pisama i peticija u odbranu časti dupeta Desanke Maksimović, upriličeni su mitinzi podrške protivnicima *Kontraendorfina*, najavljene su i višemesečne masovne litije, od kojih se, iz nepoznatih razloga, u poslednji (dakle, pravi) čas odustalo.

Dupe Desanke Maksimović je – ni luk jelo, ni luk mirisalo – prekonoc postalo turistička atrakcija, još jedna srpska svetinja.

Posle nekoliko napetih dana, u TV emisiji *Ђурилица*, kod Marića (takozvanog Milomira, r. ? – † ?) i pod prinudnom upravom Zdravkovića (Živojina, r. 1914. – † 2001) izbio je prvi srpski ustanak epizodnih književnih junaka, koji je iste večeri ugušen u usirenoj krvi onih koje su epizodisti aktivno ili pasivno usmrćivali poslednjih nekoliko decenija.

Novosti su sutradan izvestile da je Šešelj (Vojislav, r. 1954) na vrhuncu emisije odlučno porekao udeo prljavog Savadinovića kapitala u izgradnji njegove lude kuće u Batajnici.

Krvavo sam zaradio moju kuću, rekao je Šešelj, rekle su *Novosti* – nije, međutim, demantovao (ili *Novosti* nisu prenele) da je Šešeljeva kuća – luda kuća.

U emisiji je nastupio i opštenarodni ustanik Bokan (Dragoslav, r. 1961), koji je u studio kao svedoke odbrane

Maksimovićkinog dupeta pozvao – neke od njih i stražar-
no priveo – *in order of appearance* – cara Dušana, Svetog
Savu, Dimitrija Najdanovića, Lepu sliku kojoj je Arnaut
izbo oči, Lepu Lukić i vojvodu Mišića.

Svi pozvani u emisiju posvedočili su u Bokanovu ko-
rist (nisu imali izbora, prim. lektora), a i Bokan je – izvesti-
le su *Novosti* – lepo govorio, opšti je, međutim, utisak bio
da bi Bokan mnogo bolje govorio da je znao šta govori,
što rekô Irving Washington (r. 1783. – † 1859).

Velikan srpske istorijske misli, redovni akademik Krije-
stić, u emisiji se pojavio *in effigie*.

U *Турпилицу* se, iako pozvan, nije pojavio (kako ćemo
videti, iz opravdanih razloga) ni Lindro (Milijan, r. 1945).

Da bi dodatno uzburkao niske strasti, tabloid *Infor-
mer* je sutradan objavio senzacionalnu vest da se Lindro
toliko naljutio zbog nipodaštavanja srpskih svetinja da je
odsekao sopstveni kurac.

Iste večeri, Lindro je – naglasivši da je, iako roman ni-
je čitao, zgrožen *Kontraendorfinom* – najenergičnije de-
mantovao samosakaćenje i kao dokaz u prilogu Drugog
dnevnika Nadzemne septičke jame u Takovskoj 10, RTS-a,
to all whom it may concern pokazao – kurac.

Nedugo potom je u javnost na jedvite jade procurilo
da Lindro (Milijan) ne postoji, da je fiktivna ličnost, tj. knji-
ževni junak.

Novosti, RTS i *Alo* pokrenuli su kampanju kontrole štete.
Prekasno.

Bruka već beše pukla, a ionako je bilo prekasno.

Senka sumnje se (takođe prekasno) nadvila nad Srbijom.

Po takozvanim društvenim mrežama stala su pljuštati neprijatna pitanja.

Na primer, ako ne postoji Lindro, da li to onda znači da ne postoje ni Šešelj, Bokan, Krijestić, etc.

Od tih neprijatnih (možda i protivzakonitih) pitanja – krajnje uznemiravajućih za velikane srpske misli – preko pitanja postoji li uopšte iko u Srbiji, postoji li uopšte Srbija – bio je samo korak do pitanja: Postoji li uopšte išta?

A ako postoji, zašto postoji nešto, a ne ništa?

Sadržaj

SLOW BURN	5
CONTRAMINORITY REPORT	7
BEGLEITEREI U SELU B. u S-SKOJ GUBERNIJI	18
MIZANTROPOLOGIJA SELA B. U S-SKOJ GUBERNIJI	44
KAKO JE VO POJEO ĐINĐIĆA	75
FENOMENOLOGIJA GENOCIDA	90
SELJAČKI <i>BITCOIN</i>	116
BURNOUT	133
ALBAHARIJEVA SMRT	135
AFERA LUMPENKALOPERVIĆ	155
FLASHFORWARD	164
PROKRUSTOV GROB	169
<i>LACOSTE</i> U PAPIRIKE	190
ANDRIĆEVO TURBE	197
GOVNO NOSI <i>PRADU</i>	210
LUMPENBERLUSCONI	226
AUTOŠOVINISTIČKI VIDOVDAN	236
BURNOUT	243
RECYCLE BIN	263
MONICIN POST SCRIPTUM	285

Svetislav Basara
**MINORITY
REPORT**

Za izdavača
Dijana Dereta

Lektura i korektura
Nevena Živić

Likovno-grafička oprema
Marina Slavković

Prvo DERETINO izdanje

ISBN 978-86-6457-556-0

Tiraž
5000 primeraka

Beograd, 2024.

Izdavač / Štampa / Plasman: **DERETA doo**, Vladimira Rolovića 94a,
11030 Beograd, tel./faks: 011.23.99.077; 23.99.078, **www.dereta.rs**

KNJIŽARA DERETA, Knez Mihailova 46, Beograd, tel: 011.26.27.934, 30.33.503

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-31

БАСАРА, Светислав, 1953–

Minority report : podcast / Svetislav Basara. – 1. Deretino izd. – Beograd : Dereta, 2024 (Beograd : Dereta). – 285 str. ; 20 cm. – (Biblioteka Savremena srpska književnost / [Dereta])

Tiraž 5.000. – Beleška o autoru: str. [287].

ISBN 978-86-6457-556-0

COBISS.SR-ID 148695049